

— Хайде бе, бае Вездесъщов, ти шегуваши се! Че това болест ли е? Кой си е платил данъците, че и ти?

— Хе, не знаеш ти, приятелю. — Това нещо ми тежеше като камък в бъбреците. Но какво да правя? Криза! Няма пари! С какво да се разплатя? И ти казвам, търпях и чаках развързката. И тя не се забави. Дойде бирникът в къщи и описа всичко. Аз чак тогава се стреснах, раздвижи ме неимоверно силата, разтичах се насам-натам, по банки, по роднини, продадохме някои бижута на жената, събрах пари, турнах ги в джоба. И точно преди два месеца, една прекрасна юнска сутрин, бае ти Вездесъщов, горд и щастлив, се опъти към бирниците, с натъпкани джобове. Рекох да ида по-рано, докато няма много народ. Влизам, намирам гишето с моята буква. А на него вече трима-четирма стоят на купчина и се подпират от крак на крак. Застанах и аз. Гледам през главите, чиновник преглежда някакви книжа. Гледа ги бавно, внимателно, после рови някакъв голям тефтер и пак гледа книжата. Мина цял час. По едно време изгубих търпение и се обадох кротичко:

— Моля, господин...

Не последва никакъв отговор, никакво движение. Ще чакам, рекох. Те са ме чакали толкова време, нека и аз да почакам. Почаках още един час. През това време се струпа на гишето